

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/7/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124201418
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marian Hoffmann, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8124201418.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobcov: 1/ mal. A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D. E., 2/ mal. C. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D. E., 3/ F. G., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D. E., 4/ H. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D. E., právne zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Maroš Zima, s.r.o., so sídlom Okružná 107, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 47 234 831, proti žalovaným: 1/ Kooperatíva poisťovňa, a.s., so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, 2/ VEDOS s.r.o., so sídlom Petrovany - Vysielač 588, 082 53 Petrovany, IČO: 45 626 618, právne zastúpený JUDr. Marián Prievozník, PhD., advokát, s.r.o., so sídlom Krmanova 1, 040 01 Košice, IČO: 47 239 573, o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú smrťou, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, č.k. 16C/7/2024 – 266 zo dňa 19.09.2024, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 16C/7/2024-266 zo dňa 19.09.2024 Okresný súd Prešov (ďalej len „súd I. inštancie“) rozhodol tak, že:

I. Žalovaný v 1.rade a žalovaný v 2.rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v 1.rade sumu 20.000 eur, žalobcovi v 2.rade sumu 20.000 eur, žalobcovi v 3.rade sumu 5.000 eur a žalobcovi v 4.rade sumu 5.000 eur, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého zo žalovaných.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Žalobcovia v 1.rade až 4. rade majú voči žalovaným v 1.rade a 2.rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Z odôvodnenia odvolaním napádaného rozhodnutia vyplýva, že súd I. inštancie zistil tento skutkový stav:

3. A. I. J. (vodič u žalovaného v 2. rade) ako vodič špeciálneho motorového vozidla - domiešavača porušil ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, kde viedol motorové vozidlo zn. K. - L. XXXX H., EČ: D. XXXXX, (ktoré je vo vlastníctve žalovaného v 2. rade) v smere od mesta Sabinov do obce Šarišské Michaľany, pričom počas jazdy pred križovatkou tvaru „T“ cesty I/68 ul. Bernolákova (označená ako hlavná cesta) s miestnou komunikáciou - ul. Mudroňova (označená ako vedľajšia cesta), viedol vozidlo rýchlosťou približne 65 až 71 km/hod. (najvyššia dovolená rýchlosť jazdy v danom úseku cesty 50 km/hod.) a počas jazdy cez križovátku, narazil v protismernej časti vozovky t. j. v jazdnom pruhu určenom pre smer jazdy od obce Šarišské Michaľany do mesta Sabinov, do motorového vozidla zn. M. M., EČ: D. XXXXX, prichádzajúcemu do križovatky po vedľajšej ceste sprava, ktoré vykonávalo jazdný úkon odbočovania vľavo na hlavnú cestu

a ktoré v tom čase viedla N. B., nar. XX.XX.XXXX, pričom následkom zrážky týchto vozidiel, menovaná utrpela okrem zlomeniny lebečnej klenby a spodiny s vnútrolebečným krvácaním pri polytraume, aj iné zranenia ktoré vznikli v príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou a ktorým menovaná na mieste podľahla.

4. Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície F., O. N. G. XX, XXX XX F. pod ČSV:P./X-XXX-XX-XXXX bolo dňa 11.01.2022 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie osobe I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom E. G. XXX za prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na ust. § 138 písm. h) Trestného zákona, v súvislosti s následkami dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 21.09.2021 v čase 0 10.33 hod. v meste Sabinov, časť Orkucany, na ceste I/68, kde došlo ku zrážke motorového vozidla zn. K. XXXX H., evidenčné číslo D. XXXXX- išlo o špeciálne motorové vozidlo domiešavač, ktoré riadil t. č. nebohý I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom E. G. XXX v smere od Sabinova do obce Šarišské Michaľany s osobným motorovým vozidlom M. M. evidenčné číslo D. XXXXX, ktoré riadila nebohá N. B., nar. XX.XX.XXXX. Vyšetrovateľ PZ písomným podaním zo dňa 17.02.2022 upovedomil o vznesení obvinenia okrem iného aj I. B., nar. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D. E., manžela nebohej N. B., ktorému bolo spolu s týmto písomným podaním aj doručené Uznesenie o vznesení obvinenia Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície Prešov ČVS:P./X-XXX-XX-XXXX.

5. Uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/51/202-387 zo dňa 19.12.2023 bolo podľa § 290 ods. 1 Tr. poriadku, za použitia § 281 ods. 1 Tr. poriadku, z dôvodu uvedeného v§9 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku trestné stíhanie proti obž. I. J., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom E. XXX, P. D., zomretom XX.XX.XXXX N. D., pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona zastavené, pretože obvinený dňa XX.XX.XXXX zomrel.

6. Žalovaný v rade 2. ako vlastník motorového vozidla zn. K. - L. XXXX H., EČ: D. XXXXX, mal so žalovaným v rade 1. uzatvorené povinné zmluvné poistenie v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. a to na základe poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX/XXX.

7. Z výmenného listu - poukazu žalobkyne v 4.rade od K. L. F. vyplýva, že menovaná po dcérinej smrti chodila na ukladujúce injekcie a boli jej predpísané anxiolytiká (č. l. 17 spisu).

8. Z výmenného listu - poukazu vo vzťahu k žalobkyni v 1.rade od K. K. L. vyplýva, že išlo o zdravé, usmievavé, bezproblémové dieťa, pričom od tragického úmrtia mamky, dieťa psychicky zmenené, plačlivé, so stavmi úzkosti, pričom jej bolo doporučené psychologické vedenie + lieky na prírodnej báze (č. l. 18 spisu).

9. Z výmenného listu - poukazu vo vzťahu k žalobkyni v 2.rade od K. K. L. vyplýva, že vážnejšie chorá nebývala, avšak od tragickej smrti svojej mamky jej boli doporučené sedenia u psychológa pre poruchy spánku, uzavrela sa do seba, odmietala komunikovať, doporučená jej bola taktiež liečba na prírodnej báze (č. l. 18 spisu).

10. Z rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 12P/24/2022-20 zo dňa 2.3.2023 o. i. vyplýva, že žalobkyniam v 1.rade a 2.rade (maloletým deťom A. B. a C. B.) boli ustanovení za poručníkov starí rodičia H. G. a F. G..

11. Zo znaleckého posudku č. XX/XXXX znalca Q. I. D. vyplýva, že zrážke by bolo možné zabrániť za predpokladu jazdy vodiča vozidla K. L. rýchlosťou max. 50km/h, resp. nižšou, pričom pri zohľadnení dostupných podkladov, ktoré vyplynuli zo znaleckého skúmania. Za technickú príčinu zrážky medzi vozidlom K. L. a M. M. označil techniku jazdy vodiča K. L..

12. Zo znaleckého posudku č. XX/XXXX znalca Q. C. Q. vyplýva, že ak by sa vodič vozidla K. L. pohyboval v predmetnom úseku rýchlosťou jazdy najvyššou dovolenou rýchlosťou, t. j. 50km/h, pričom by náhlu zmenu smeru jazdy doľava nevykonal, resp. ak by ju aj vykonal, tak by došlo k zabráneniu dopravnej nehody tesným minutím motorových vozidiel. Znalec konštatoval, že vo vzťahu k obidvom vodičom došlo k nesprávnej technike jazdy vodičky vozidla M. M., keďže pred odbočením vľavo dostatočne nesledovala situáciu v cestnej premávke, avšak rovnako tak bolo príčinou dopravnej nehody aj nesprávna technika jazdy vodiča vozidla K. L., ktorý v úseku s najvyššou dovolenou rýchlosťou jazdy

50km/h sa pohyboval s vozidlom skutočnou rýchlosťou jazdy cca 64km/h až 70km/h následkom čoho bola skutočnosť, že nedokázal zabrániť dopravnej nehode.

13. Zo znaleckého posudku č. XX/XXXX Q. K. N. vyplýva, že vodič motorového vozidla K. L. pred zrážkou volil techniku jazdy a to brzdenie vozidla s priečnym premiestňovaním vľavo do protismerného jazdného pruhu, pričom z technického hľadiska tejto technike jazdy vodiča nie je čo vyčítať a túto je možné považovať za správnu. Znalec ďalej konštatoval, že techniku jazdy vodičky vozidla značky M. M. možno z technického hľadiska označiť ako nesprávnu, nakoľko pri výjazde na hlavnú cestu nedala prednosť v jazde vozidlám pohybujúcim sa po hlavnej ceste, čím pre vodiča vozidla značky K. L. vytvorila z technického hľadiska náhlu prekážku.

14. Na pojednávaní konanom 19.9.2024 právny zástupca žalobcov uviedol, že zotrúva na všetkých svojich doterajších verbálnych ako aj písomných prednesoch. Konštatoval, že je nesporné, že došlo k tragickej dopravnej nehode, pričom poukázal, že sa opiera pri odôvodnení nárokov žalobcov najmä na záver ZP Q. D., ktorý bol vypočutý na pojednávaní a rovnako tak na ZP Q. Q. najmä na str. 47, kde bolo konštatované, že ak by išiel vodič domiešavača max. prípustnou rýchlosťou 50 km/h nedošlo by k zrážke motorových vozidiel a teda aj tragickému následku. Čo sa týka výšky samotnej nemajetkovej ujmy uviedol, že následky sú nezvratné, keďže žalobkyne v 1.rade a 2.rade prišli o matku a žalobcovia v 3.rade a 4.rade o svoju dcéru a teda žiadna satisfakcia im to nevráti, avšak finančnú nemajetkovú ujmu vyjadrenú vo finančnej hodnote považuje za primeranú, tak ako to vyčíslil v samotnej žalobe. Navrhol žalobe vyhovieť, uplatnil si nárok na náhradu trov konania v prípade úspechu, a nemal návrhy na doplnenie dokazovania.

15. Žalobca v 3. rade na tomto pojednávaní vypovedal, že v krátkom čase prišli ako rodina o dvoch milovaných ľudí, teda o dcéru a zať a je to ťažké. Uviedol, že vzťah s dcérou mal pekný, pričom celkovo aj s ostatnými členmi rodiny mal dobré vzťahy. Uviedol, že teda bola súčasťou krásnej rodiny. Spomenul, že nemôže kvôli tejto udalosti prísť k sebe a život sa mu výrazne zmenil, pretože v jednom momente človek má rodinu, príbuzných a o 5 minút už to tak nie je. Uviedol, že od dopravnej nehody trpí nespavosťou, niekedy sa v noci posadí na posteli, nespí, premýšľa ako sa to celé vôbec mohlo stať. Uviedol, že sa snažil s týmto vnútorným problémom vysporiadať bez liekov, tak si to nejak v hlave usporiadal a teda musel sa s tým vysporiadať sám. Uviedol, že fyzické problémy nemal, avšak mal výrazné problémy s psychikou, ktorá je rozhodujúca. Spomenul, že v celej situácii sa musí naučiť čeliť svojim myšlienkam, musí žiť a fungovať kvôli vnučkám, ktoré ostali po nebohej dcére. Záverom konštatoval, že vzťahy v rodine neboli žiadnym spôsobom narušené.

16. Žalobca v 4. rade na tom pojednávaní vypovedal, že sú to ťažké pocity, keďže čoskoro to budú 3 roky od kedy došlo k dopravnej nehode a dievčatá, teda žalobkyňa v 1.rade a 2.rade mali v tom čase 11 a 7 rokov. Uviedla, že deti potrebujú matku ako aj objatie a žalobca v 3.rade a žalobkyňa v 4.rade ako starí rodičia robia čo môžu, avšak nestačia nahradiť rodičovskú lásku. Konštatovala, že dievčatá sa uzavreli, nechceli sa zúčastňovať ani návštevy cintorína, kde staršia dcéra sa tam vyberie ak tak len sama. Spomenula, že dievčatá ostali zakríknuté, pričom žalobkyňa v 1.rade, teda staršia dcéra nebohej, musela navštevovať aj psychologičku, mladšia to zvládala o trochu lepšie, keďže v tom čase bola menšie dieťa, v domácnosti nesmeli vyslovovať ani meno nebohej dcéry a konštatoval, že 3 týždne po tom, čo postavila nebohá dcéra s manželom rodinný dom, stala sa táto dopravná nehoda. Poukázala tiež na to, že zať po úmrtí manželky stratil zmysel života, keďže bol cukrovkárom do 1,5 roka po manželke zomrel. Uviedla, že je ťažké vôbec s ľuďom spomínať na takúto situáciu. Vypovedala, že v rodine mali výborné vzťahy, stretávali sa cez sviatky, prípadne na grilovačkách, pričom dcéra zvykla hovoriť „mňa sa len tak nezbavíš“, pričom dcéra so zaťom navštevovali ich ako rodičov a svokrovcov, akurát teraz sú už nebohí. Dcéra so zaťom bývali 12 rokov u nich v Ľubovni, kde sa narodili obidve deti. Skonštatovala, že po úmrtí dcéry akoby chýbal v ich rodinnom dome „duch domu“. Žalobkyňa v 4.rade vypovedala, že dcéru videla v každom kúte domu, všetko jej ju pripomínalo a keby bola bez liekov, ktoré jej predpisoval lekár pravdepodobne by sa zrútila. Uviedla, že musí fungovať najmä kvôli maloletým deťom - vnučkám. Vo vzťahu k žalobkyňi v 1.rade t. j. staršej dcére nebohej žalobkyňa v 4.rade uviedla, že bol to ani nie ako vzťah matky s dcérou ale skôr ako dve kamarátky, keďže vzťah mali veľmi pekný a zdieľali sa o vzájomných problémoch a ich riešeníach. Konštatovala, že obdobný vzťah mala neb. dcéra aj s mladšou dcérou Lilien (žalobkyňa v 2.rade), avšak toto bolo trochu obmenené z dôvodu, že C. bola mladšia, ale bol to obdobný typ dobrého vzťahu ako so staršou dcérou. Vypovedala, že v rodine išlo o harmonické spoluzitie, kde neboli nejaké rozpory alebo nezrovnalosti. Vypovedala, že s vnučkou, t. j. staršou dcérou

nebohej (žalobkyňou v 1.rade) vyhľadali odbornú pomoc psychológia, kde to bolo asi polroka od nehody. Žalobkyňa v 4.rade ďalej uviedla, že lieky predpisovala vnučkám obvodná lekárka K. L., pričom staršej dcére nebohej t. j. žalobkyni v 1.rade sa zhoršil prospech, kde z jednotkárky spadla na trojkárku, pričom v súčasnosti si uvedomuje, že potrebuje na prijatie na SŠ lepší známkový priemer a potrebuje na sebe pracovať. Žalobkyňa v 4.rade ďalej vypovedala, že aj žalobkyňa v 2.rade t. j. mladšia dcéra nebohej poberala medikamentóznou liečbu na prírodnej báze od lekárky K. L., pričom vo vzťahu k samej sebe žalobkyňa v 4.rade uviedla, že schudla 20 kg a ak počula akúkoľvek súvislosť alebo spomienku na nebohú dcéru nastalo búšenie srdca a neklud. Spomenula ešte, že nebohá dcéra bola pravidelnou vodičkou a vozila napr. aj svoje deti.

17. Právny zástupca žalovaného v 1. rade na tomto pojednávaní uviedol, že zotrváva na svojom prednese, ktorý učinila 25.6.2024 na pojednávaní, avšak žiadala ešte doplniť, že vzhľadom na priebeh dopravnej nehody, žiadala zobrať do úvahy aj čiastočné zavinenie vodičky osobného motorového vozidla, od ktorého je odvodená samotná náhrada nemajetkovej ujmy. Konštatovala, že z výsluchu znalca na pojednávaní Q. D. vyplynulo, že nemožno vyčítať vodičovi K. L. jeho reflexívnu reakciu s tým, že strhol volant do ľavého jazdného pruhu, keď sa snažil zabrániť zrážke. Skonštatovala, že išlo o tzv. hraničnú situáciu, pričom prípustný bezpečný prechod by bolo možné konštatovať za predpokladu, žeby sa domiešavač pohyboval rýchlosťou max. 50km/h. Dôvodila, že je potrebné zohľadniť aj spoluzavinenie vodičky motorového vozidla M. M., pričom uviedla, že je na úvahe súdu ako sa s týmto spôsobom s dokazovaním vysporiada, navrhla žalobu zamietnuť, v prípade úspechu si uplatnila náhradu trov konania.

18. Právny zástupca žalovaného v 2. rade na tomto pojednávaní uviedol, že je nesporná existencia v minulosti dopravnej nehody a aj je následok. Konštatoval, že polícia za vinníka označila nebohú pani B., avšak konštatoval aj to, že žalovaný v 2. rade si uplatnil od I. R. (osoba, ktorej patrila M. M.) od poisťovne Allianz náhradu škody, kde poisťovňa Allianz uhradila spoločnosti Vedos sumu 22.442,09 eur. Poukázal tiež na to, že nebohá vychádzala z vedľajšej cesty a nedala prednosť, pričom konštatoval, že v predmetnej veci boli dokopy vypracované 3 ZP, pričom uviedol, že až zo ZP Q. D. vyplynula rýchlosť domiešavača približne 65 km/h. Následne bolo konštatované zo ZP znalca Q. Q., že závery Q. D. nie sú úplne správne, nakoľko miera zavinenia by mala byť pričítaná obidvom účastníkom dopravnej nehody a napokon zo ZP znalca Q. N. vyplynulo, že prevažujúce zavinenie pre vznik dopravnej nehody je na strane vodičky Dacie. Uviedol, že bude na úvahe súdu, ku ktorému z týchto ZP sa prikloní, teda či miera zavinenia je len u vodiča domiešavača, alebo len u nebohej vodičky Dacie, prípadne u obidvoch účastníkov dopravnej nehody. Konštatoval, že aj znalec Q. D. uviedol, že nie je možné vytýkať vodičovi domiešavača, že strhol volant do ľavého jazdného pruhu, pričom vodička Dacie Dokker mala dať prednosť reálnemu vozidlu, ktoré sa približovalo, nie prezumovať správnu rýchlosť cez opticky zakrivené zrkadlo. Uviedol, že je pravdou, že vodička mala skreslený pohľad a nemala vojsť do tejto križovatky, pričom skonštatoval, že sám sa fyzicky vybral na miesto dopravnej nehody a zdôraznil, že ide o veľmi nepriehľadnú križovatku, kde vznikajú dopravné nehody, je to tzv. rizikové miesto. V ostatnom sa pripojil k vyjadreniu zástupkyne žalovaného v 1.rade a nemal návrhy na doplnenie dokazovania.

19. Znalec Q. N. na pojednávaní vypovedal tak, že skonštatoval závery svojho ZP, na ktorých aj zotrval, pričom konštatoval, že aj ak by sa pohybovalo motorové vozidlo K. L. prípustnou rýchlosťou 50 km/h v obci došlo by k zrážke aj napriek tomu. Uviedol, že príčinou zrážky bola primárne nesprávna technika jazdy vodičky M. M.. Znalec konštatoval, že na predmetnom mieste bol 2krát a zameral sa na umiestnenie vedľajšej cesty ako aj osadenie odrazového zrkadla. Poukázal tiež na to, že pohyb vozidiel sa v reflexnom zrkadle zrkadlí ako opačný o čom vyhotovil aj fotodokumentáciu nachádzajúcu sa na str. 67 jeho ZP. Vypovedal, že nie je odborník na takéto typ zrkadiel, avšak jednoznačne to skresľuje pohľad vodiča, pričom viditeľnosť M. bola obmedzená a to aj s ohľadom na už spomínaný existujúci porast. Konštatoval, že vodička M. M. mohla vidieť nákladné motorové vozidlo, avšak nebola dostatočná vzdialenosť na to, aby dokázala reagovať a spraviť manéver tak, aby zabránila zrážke a bezpečne prejsť. Znalec skonštatoval, že je zásadný rozdiel medzi ubrdením osobného motorového vozidla a nákladného motorového vozidla domiešavača, ktorý bol v tom čase naložený betónom zhruba o objeme 3m³ čo predstavuje hmotnosť 6,3t až 7t okrem samotného motorového vozidla, teda spomaliť je ho v zásade náročnejšie ako bežné osobné motorové vozidlo. Znalec skonštatoval, že v tomto prípade bolo jasné kto bol na hlavnej ceste, kto na vedľajšej, bolo tam značenie stoj daj prednosť vjazde so značkou stop. Znalec ešte záverom konštatoval, že vodič domiešavača by sa musel pohybovať rýchlosťou nižšou ako 44,88 km/h za pôvodných podmienok, tak by mohol zabrániť zrážke.

20. Znalec Q. D. na tomto pojednávaní uviedol, že rovnako zotrúva na záveroch svojho ZP, ktoré podrobnejšie interpretoval a uviedol, že príčinou zrážky bola technicky nesprávna jazda motorového vozidla K. L. vo vzťahu k rýchlosti v danom mieste v obci, teda prekročenie rýchlosti. Znalec rovnako konštatoval, že bol fyzicky na mieste nehody, kde konštatoval, že zrkadlo je v parabolicky dosť zakrivené a teda výrazne skresľuje pre vodiča vychádzajúceho z vedľajšej cesty vzdialenosť približujúceho sa motorového vozidla, ktorá sa môže javiť ako dostatočná vzdialenosť, avšak vozidlo sa fakticky približuje rýchlejšie. Znalec ďalej konštatoval, že vodič nákladného motorového vozidla K. L. vedel aké sú jeho jazdné vlastnosti, resp. aká je hmotnosť toho nákladu, ktorý preváža a v dôsledku toho má prispôbiť aj svoju rýchlosť jazdy. Konštatoval, že pracoval s predpokladom, že vozidlá sa budú pohybovať v pravom jazdnom pruhu. Zdôraznil, že k zrážke vozidiel by nebolo došlo ak by sa domiešavač pohyboval najvyššou prípustnou rýchlosťou t. j. 50km/h pri manévri Dacie Dokker aký bol vykonávaný za predpokladu, že by zostal jazdiť v svojom pravom jazdnom pruhu. Skonštatoval, že ak by nákladné motorové vozidlo domiešavač sa pohybovalo predpísanou max. rýchlosťou, a vodič by tak povediac „neurobil nič“, došlo by k minútiu motorových vozidiel.

21. Na takto zistený skutkový stav aplikoval § 11 Občianskeho zákonníka zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 13 ods. 1, § 13 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 427 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení, § 15 ods. 1 citovaného zákona.

22. Vec takto právne posúdil: Súd I. inštancie sa musel zaoberať vzhľadom na námietky žalovaných aj zavinením jednotlivých účastníkov tragickej dopravnej nehody. Bolo nesporným medzi znalcami, že vodič domiešavača jazdil po hlavnej ceste a vodička M. M. vychádzal z vedľajšej cesty. Podľa znalca Q. D. bola príčinou vzniku dopravnej nehody technika jazdy domiešavača v tom zmysle, že k zrážke vozidiel by nebolo došlo ak by sa domiešavač pohyboval najvyššou prípustnou rýchlosťou t. j. 50km/h pri manévri M. M. aký bol vykonávaný za predpokladu, že by zostal jazdiť v svojom pravom jazdnom pruhu. Na druhej strane znalec Ing. N. uviedol, že aj ak by sa pohybovalo motorové vozidlo K. L. prípustnou rýchlosťou 50km/h v obci došlo by k zrážke aj napriek tomu, pričom uviedol, že príčinou zrážky bola primárne nesprávna technika jazdy vodičky M. M.. Napokon znalec Q. Q. vo svojom posudku uviedol, že vo vzťahu k obidvom vodičom došlo k nesprávnej technike jazdy vodičky vozidla M. M., keďže pred odbočením vľavo dostatočne nesledovala situáciu v cestnej premávke, avšak rovnako tak bolo príčinou dopravnej nehody aj nesprávna technika jazdy vodiča vozidla K. L., ktorý v úseku s najvyššou dovolenou rýchlosťou jazdy 50km/h sa pohyboval s vozidlom skutočnou rýchlosťou jazdy cca 64km/h až 70km/h následkom čoho bola skutočnosť, že nedokázal zabrániť dopravnej nehode.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je možné dospieť k záveru, že zavinenie oboch účastníkov - vodičov pri tragickej nehode je možné hodnotiť v pomere 50:50. Na jednej strane vodič domiešavača jazdil v obci rýchlosťou ako bola najvyššie povolená, čo možno jednoznačne hodnotiť ako porušenie dopravných predpisov, na druhej strane zasa vodička M. M., možno aj s ohľadom na neprehľadnosť miesta nehody (čo nevytlúčil ani jeden zo znalcov), spoliehajúc sa na zaoblené zrkadlo, neodhadla správne približujúce sa vozidlo jazdiace po hlavnej ceste, následkom čoho došlo k zrážke oboch motorových vozidiel s tragickým následkom. Vzhľadom na závery všetkých 3 znaleckých posudkov mal súd prvej inštancie za to, že obaja účastníci dopravnej nehody porušili dopravné predpisy v rovnakej miere, čomu zodpovedajú aj sumy priznané žalobcom týmto rozsudkom vo vzťahu k pôvodnému petitu.

24. Súd I. inštancie zamietol návrh na doplnenie dokazovania zo strany žalovaného v 1. rade týkajúci sa ďalšieho znaleckého dokazovania, pretože vo veci boli vypracované celkovo 3 znalecké posudky, ktoré dostatočne objasňujú priebeh a následky dopravnej nehody. Odročenie pojednávania by s ohľadom na ďalšie znalecké dokazovanie bolo neúčelné a spôsobilo by len ďalšie trovy, prípadne prietahy v konaní, čo by spôsobilo iba odklad meritórneho rozhodnutia.

25. V prejedávanej veci súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch žalobcom v 1. - 4. rade (deti a rodičia nebohej), ktorí mali bezpochyby blízky vzťah k obeti dopravnej nehody, t. j. ich matke a dcére.

26. Potrebné bolo po vyššie uvedených právnych záveroch zaoberať sa výškou náhrady nemajetkovej ujmy, pričom súd prvej inštancie vychádzal z dostupnej judikatúry, z ktorej príkladmo uvádza :

27. Poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov v obdobných veciach, a to na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. 12C/385/2008-194 z 15.06.2011, rozsudok Okresného súdu Trnava 37C/178/2009-73 z 28.04.2010 a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 20Co/183/2014 zo dňa 26.05.2015.

28. Z vykonaného dokazovania bolo možné bezpochyby ustáliť, že vzťahy medzi nebohú a pozostalými príbuznými boli vskutku ukázkové. Z výpovedí žalobcov vyplynulo, že nebohá bola nielen milovanou, ale najmä milujúcou osobou, matkou a dcérou. Žalobcovia v 3. a 4. rade prežívali aj súdne pojednávanie pri obnovovaní si spomienok na nebohú veľmi emotívne, plačom. Procesný súd so súhlasom právnych zástupcov strán sporu nevyslúchol žalobkyne v 1. a 2. rade, nakoľko ide o deti - dcéry nebohej a prezumoval, že ich strata a emočné strádanie je také silné, aké len pri strate milujúcej matky vo fungujúcej rodine môže byť, všetko vo svetle tej skutočnosti, že výsluch maloletých by na nich bezpochyby pôsobil traumatizujúco a najmä jatril rany formou negatívnych spomienok a opätovného prežívania tragickej udalosti.

29. Výška sumy prichádzajúca do úvahy ako kompenzácia nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch však nemôže byť neobmedzená. Vzhľadom na uvedenú judikatúru, mieru zavinenia oboch účastníkov tragickej dopravnej nehody ako aj zohľadňujúc vzťahy v rodine mal súd prvej inštancie za to, že je potrebné jednotlivo odčleniť priznané výšky nemajetkovej ujmy vo vzťahu k jednotlivým žalobcom.

30. Vo vzťahu k žalobcom v 1. a 2. rade súd prvej inštancie uvádza, že ide o deti - dcéry nebohej, ktoré s ňou bývali v spoločnej domácnosti, denne s ňou trávili čas a podľa vykonaného dokazovania mali nadštandardne dobré vzťahy. Na tomto mieste je nutné akcentovať, že súd zohľadnil aj blízky vzťah matky a dcér, preto im súd prvej inštancie priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000 eur pre každú zo žalobkýň v 1. a 2. rade.

31. Čo sa týka žalobcov v 3. a 4. rade (rodičia nebohej), súd prvej inštancie konštatuje, že nebohá (spolu s jej už tiež nebohým manželom) trávila spolu so svojimi rodičmi voľný čas, pred výstavbou vlastného domu bývali 12 rokov s rodičmi v spoločnej domácnosti. Súd im preto priznal oproti žalovaným nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur pre každého z rodičov nebohej, nijako neznižujúc hodnotu ich straty, všetko cez prizmu princípu proporcionality, v súlade s vyššie uvádzanou judikatúrou a taktiež akcentujúc mieru zavinenia oboch vodičov dopravnej nehody.

32. Z týchto dôvodov súd I. inštancie vyhovel žalobe v časti tak, ako to vyplýva z priznaných súm nemajetkovej ujmy voči jednotlivým členom rodiny - žalobcom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

33. Súd I. inštancie si neosobuje právo priblížiť sa k reálnej strate a bolesti žalobcov spôsobenou predmetnou dopravnou nehodou súc si vedomý fakt, že peňažné prostriedky v akejkoľvek výške nie sú spôsobilé zhojiť nezvratný následok. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že výška nemajetkovej ujmy tak, ako bola ustálená, je súladná s doterajšou rozhodovacou praxou súdov a je primeraná, všetko v svetle tej skutočnosti, že v prejednanom prípade ide o situáciu, kde obeťami dopravnej nehody bola príbuzná (matka, dcéra) z jednej fungujúcej rodiny. Je nesporné, že rodina ako celok utrpela stratu, pričom výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je súdom určovaná voľnou úvahou, vždy však s prihliadnutím na zákonné kritéria závažnosti vznikutej ujmy a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo. Určenie konkrétnej výšky náhrady potom musí zohľadňovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu a musí byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Závažnosť vznikutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä s obsahom na jej intenzitu, rozsah a trvanie. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že skúmané zásahy vyvolávajú spravidla ujmu dlhotrvajúcu, rozsiahlu a v zásade ničím nereparovateľnú.

34. K námietkam žalovaných je záverom už len potrebné dodať, že smrť nebohej príbuznej bola nepochybne nečakaná, tragická, žalobcami nezavinená udalosť, ktorá do ich života zasiahla a nenávratne pretrhla doterajšie väzby, čím žalobcovia stratili možnosť realizovať a ďalej rozvíjať svoj rodinný život vo vzťahu k nebohej. Žalobcovia v tejto súvislosti podrobne popísali charakter vzťahov existujúcich medzi nimi a nebohú. Medzi žalobcami a zosnulou bezpochyby existovali sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života. Porušením práva na život jedného z nich došlo k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie druhého. V danom

prípade súd zohľadnil aj tú vsutku unikátnu skutočnosť, že žalobcovia buď s nebohú v minulosti žili, resp. bývali v geografickej blízkosti postačujúcej na návštevy a trávenie voľného času.

35. O trovách konania súd I. inštancie rozhodol v zmysle citovaných zákonných ustanovení. Vo veci mali žalobcovia plný úspech, preto majú voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

36. Proti rozsudku súdu I. inštancie podali odvolanie žalované v 1. aj v 2. rade.

37. Žalovaná v 1. rade ako odvolacie dôvody uvádzala dôvody vymedzené v § 365 písm. b), d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku.

38. Namietala, že napriek trom znaleckým posudkom v predmetnej veci a ich rozporuplnosti súd nevykonal dôkaz navrhovaný ňou, a to kontrolné znalecké dokazovanie o otázke príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou a vznikom následku v podobe úmrtia N. B..

39. Ďalej namietala, že pri stanovení zavinenia neboheho p. J. a nebohej p. B. pri stanovení zavinenia v pomere 50 : 50 súd I. inštancie nijakým spôsobom neuviedol svoje úvahy, na podklade ktorých dospel k tomuto rozsahu zavinenia a preto je jeho rozhodnutie v tomto smere nepreskúmateľné.

40. Ďalej namietala nesprávne právne posúdenie v predmetnej veci, kedy súd I. inštancie posudzoval vec podľa § 427 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ale podľa odvolateľky sa jednalo o stret prevádzok, kedy je namieste posúdiť vec podľa § 431 Občianskeho zákonníka.

41. Súčasne namietala, že pri strete prevádzok podľa § 431 Občianskeho zákonníka nie je možná náhrada nemajetkovej ujmy. Súčasne namietala nesprávny výrok rozhodnutia súdu, keď boli žalované v 1. a 2. rade zaviazané na plnenie solidárne, pretože nie sú solidárnymi dlžníkmi.

42. Ďalej namietala nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Podľa jej názoru škoda bola spôsobená výlučne nebohú p. B..

43. Ďalej namietala neprimeranú výšku nemajetkovej ujmy, ktorá je neprimerane vysoká v predmetnej veci. Súčasne namietala, že priznaná výška nemajetkovej ujmy je priznaná arbitrárne, nepreskúmateľne, bez nevyhnutného odôvodnenia, vysvetlenia, ako súd určil jednotlivé čiastky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch priznané žalobcom.

44. Žalovaná v 2. rade vo svojom odvolaní namietala nesprávne resp. arbitrárne určenie výšky spoluzavinenia nebohej p. B. a neboheho p. J.. Poukázala na skutočnosť, že nebohá p. B. má vyššie spoluzavinenie vzhľadom na závažnejšie porušenie pravidiel cestnej premávky z jej strany, keď ona nedala prednosť vozidlám na hlavnej ceste, čím vytvorila náhlu prekážku a nebohý p. J. išiel v kolóne, mierne prekročil rýchlosť. Súčasne namietala nesprávne určenie výšky náhrady trov konania, kedy žalobcom bol priznaný úplný nárok na náhradu trov konania, pričom neboli úspešní v plnom rozsahu.

45. K odvolaniu žalovanej v 1. rade sa vyjadrili žalobcovia listom zo dňa 27.12.2024, kde uviedli:

46. Žalovaný v rade 1. namieta skutočnosť, že aj napriek rozporuplným znaleckým posudkom a výsluchom znalcov Q. I. D. a Q. K. N. konajúci súd nevykonal dôkaz navrhovaný žalovanou v rade 1. a to kontrolné znalecké dokazovanie v otázke príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou a vznikom následku v podobe úmrtia p. N. B.. V tejto súvislosti poukazujeme na bod 61. napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie konštatuje, že súd zamietol návrh na doplnenie dokazovania zo strany žalovaného v rade 1. týkajúci sa ďalšieho znaleckého dokazovania, pretože vo veci boli vypracované celkovo 3 znalecké posudky, ktoré dostatočne objasňujú priebeh a následky dopravnej nehody. Odročenie pojednávania by s ohľadom na ďalšie znalecké dokazovanie bolo neúčelné a spôsobilo by len ďalšie trovy konania, príp. prietahy v konaní, čo by spôsobilo iba odklad meritómeho rozhodnutia. Máme za to, že súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol a zamietol ďalšie znalecké dokazovanie, pretože za účelom objektívneho posúdenia príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou a vznikom následku v podobe úmrtia N. B. boli postačujúce 3 znalecké posudky, v zmysle ktorých súd

prvej inštancie posúdil mieru zodpovednosti na strane vodiča motorového vozidla K. L. a na strane nebohej vodičky N. B. v pomere 50:50.

47. Žalobcovia pri posúdení miery zodpovednosti na strane vodiča vozidla K. L. a to I. J. chcú poukázať na tú nespochybniteľnú a nevyvrátiteľnú skutočnosť, že tento v čase riadenia vozidla, kedy došlo k dopravnej nehode mal viac ako 73 rokov, nemal platné psychologické vyšetrenie za účelom zistenia jeho psychickej spôsobilosti na vedenie motorových vozidiel skupiny „C“. V čase dopravnej nehody, sa v úseku s najvyššou dovolenou rýchlosťou jazdy 50 km/h pohyboval s vozidlom skutočnou rýchlosťou jazdy cca 64 km/h až 70 km/h, následkom čoho bola skutočnosť, že nedokázal zabrániť dopravnej nehode.

48. Pokiaľ žalovaný v rade 1. ďalej v odôvodnení svojho odvolania poukazuje na ust. § 431 OZ a to konkrétne, že súd prvého stupňa mal posudzovať škodu podľa tohto ustanovenia, a nie podľa § 427 OZ, k tejto námietke žalobcovia v rade 1. až 4. uvádzajú, že v zmysle ust. §§ 153 a 154 C.s.p. sú strany povinné uplatniť prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Keďže žalovaná v rade 1. tieto námietky procesnej obrany neuplatnila jednak v písomných podaniach, ktoré doručila súdu 14.03.2024 a 24.05.2024 a ani ich nevzniesla na pojednávaní konanom dňa 19.09.2024, tieto vznesené námietky považujeme za právne irelevantné a preto navrhujeme, aby odvolací súd na ne neprihliadal.

49. K vznesenej námietke solidárneho plnenia žalovaných v rade 1. a 2., žalobcovia uvádzajú, že predmetom súdneho konania je uplatnenie si náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu žalovaného v rade 1za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla podľa zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, zo tohto dôvodu sú obaja žalovaní vecne pasívne legitimovaní. Vychádzajúc z § 11, § 13, § 427 až 431 a § 853 Občianskeho zákonníka, ako aj § 1, § 4 ods. 1 a 2 a § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. máme za to, že v prípade škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poškodený si môže vybrať, či nárok na náhradu škody uplatní voči prevádzkovateľovi vozidla, alebo voči poisťovateľovi alebo voči obom súčasne. Žalobcovia si v prípade úspechu v konaní môžu uplatniť priznaný nárok len raz s tým, že v rozsahu plnenia jedným zo žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného. Ustanovenie § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o PZP, podľa ktorého poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi nevylučuje, aby súčasne bol daný nárok uplatnený proti pôvodcovi zásahu, (v tejto súvislosti poukazujeme podporne na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 228/2012 alebo rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co/609/2014).

50. Žalovaná v rade 1. taktiež namieta výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobcovia chcú poukázať na tú skutočnosť, že účelom náhrady nemajetkovej ujmy nie je majetkové obohatenie, ale zmiernenie následkov, ktoré spôsobila smrť blízkej osoby v rodinnom živote jej najbližších, prežitá trauma, citové strádanie. Náhrada nemajetkovej ujmy má pomôcť pozostalým zmierniť ich žiaľ, má aj satisfakčnú funkciu a má zmierniť dôsledky neoprávneného zásahu do ich práva na súkromie a hlavne na rodinný život a všetko čo s tým súvisí. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, aké boli silné citové väzby medzi žalobcami aneb. N. B., preto priznanú náhradu nemajetkovej ujmy považujeme za primeranú aj vzhľadom na mladý vek neb. N. B. a skutočnosť, že hlavne žalobcovia v rade 1. a 2. ako maloleté deti sa po nehode stali polosirotami a následne v aj dôsledku ťaživej situácie, po smrti ich otca úplnými sirotami. V rámci súdnej práce poukazujú na niekoľko súdnych rozhodnutí:

a) Krajský súd Trenčín, sp. zn. 6Co/810/2014 zo dňa 7.7.2015 potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, ktorý priznal náhradu nemajetkovej ujmy 70 000 € za stratu manželky a každému z dvoch mal. detí 100 000 € za stratu mamy,

b) Krajský súd Banská Bystrica, sp. zn. 12Co/465/2014 potvrdil rozhodnutie Okresného súdu, ktorým priznal rovným dielom každej oprávnenej osoby (manželka + 2 mal. deti) náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej smrťou manžela a otca detí vo výške 33 500 €, celková výška nemajetkovej ujmy bola 100 500 €,

c) Krajský súd Trnava, sp. zn. 9Co/423/2012 priznal každému z dvoch mal. detí (7 rokov a 9 rokov) nemajetkovú ujmu vo výške 30 000 € spôsobenej smrťou matky.

51. S poukazom na hore uvedené skutočnosti majú za to, že rozhodnutie súdu I. inštancie je vo všetkých jeho výrokoch zákonné a správne. Nemá žiadnu inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a taktiež vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Súd I. inštancie vo

svojom odôvodnení rozsudku podrobne a dôsledne uvádza argumenty a právne závery na základe ktorých dospel k zisteným skutkovým a právnym záverom. Z tohto dôvodu považuje odvolanie podané žalovaným v rade 1./ ako nedôvodné a preto ho navrhuje v celom rozsahu zamietnuť.

52. K odvolaniu žalovanej v 2. rade sa žalobcovia vyjadrili listom zo dňa 23.12.2024. K odvolaniu žalovaných v 2. rade žalobca v liste zo dňa 23.12.2024 uviedol:

53. Namieta konštatovanie miery zodpovednosti účastníčky cestnej premávky a vodičky motorového vozidla M. M. S.: D. XXXXX p. N. B. za vzniknutú dopravnú nehodu v rozsahu 50:50 s vodičom I. J., ktorý viedol motorové vozidlo spoločnosti VEDOS s.r.o. a to v súvislosti so stanovením miery zodpovednosti jednotlivých účastníkov v zmysle 3 vypracovaných znaleckých posudkov, pričom tento pomer 50:50 nie je podľa žalovaného v rade 2. náležité odôvodnený ani správny.

54. Žalovaný v rade 2. sa nestotožňuje s názorom, že ak každý z účastníkov dopravnej nehody niečo porušil, zodpovedajú obidvaja rovnako. Žalovaný v rade 2. ďalej v odôvodnení uvádza, že prekročenie najvyššej povolenej rýchlosti u I. J., vodiča vozidla K. L. v rozsahu 13-15 km/h, ktoré je podľa neho samozrejme porušením pravidiel cestnej premávky, lenže takéto porušenia sú v dennej premávke obvyklé a málokedy majú samé o sebe za následok dopravnú nehodu.

55. Žalobcovia v rade 1 až 4. rade s týmto argumentom a ospravedlnením prekročenia rýchlosti absolútne nesúhlasia. Chceme poukázať na skutočnosť, ktorá zaznela aj na pojednávaní, že I. J., vodič vozidla K. L. v čase riadenia vozidla, kedy došlo k dopravnej nehode mal viac ako 73 rokov, nemal platné psychologické vyšetrenie za účelom zistenia jeho psychickej spôsobilosti na vedenie motorových vozidiel skupiny „C“. Ako vyplýva zo spisového materiálu, naposledy absolvoval psychologické vyšetrenie dňa 03.07.2017, ktorého platnosť skončila po dvoch rokoch. Navyše poukazuje na bod 33. rozsudku (koniec str. 9 a zač. str. 10), kde znalec skonštatoval, že je zásadný rozdiel medzi ubrzdnením osobného motorového vozidla a nákladného motorového vozidla domiešavača, ktorý bol v tom čase naložený betónom zhruba o objeme 3 m³, čo predstavuje 6,3t až 7t okrem samotného motorového vozidla, teda spomaliť je ho v zásade náročnejšie ako bežné osobné motorové vozidlo. Všetky tieto fakty a okolnosti, no najmä prekročenie povolenej rýchlosti na danom úseku, mali podstatný vplyv na jeho reakčnú schopnosť, techniku a spôsob jazdy, ktoré sú v príčinnej súvislosti so spôsobenou dopravnou nehodou.

56. Ďalej vo vyjadrení poukazuje na závery znaleckého posudku č. XX/XXXX znalca Q. I. D. (bod 25. rozsudku), že zrážke by bolo možné zabrániť za predpokladu jazdy vodiča vozidla K. L. rýchlosťou max. 50 km/h, resp. nižšou. Za technickú príčinu zrážky medzi vozidlom K. L. a M. M. znalec označil techniku jazdy vodiča K. L.. Obdobne poukazujeme na závery znaleckého posudku č. XX/XXXX znalca Q. C. Q. (bod 26. rozsudku), z ktorého vyplýva, že ak by sa vodič vozidla K. L. pohyboval v predmetnom úseku rýchlosťou jazdy najvyššou dovolenou rýchlosťou, t. j. 50 km/h, pričom by náhlu zmenu smeru jazdy doľava nevykonal, resp. ak by ju aj vykonal, tak by došlo k zabráneniu dopravnej nehody tesným minútím motorových vozidiel. Znalec konštatoval, že vo vzťahu k obidvom vodičom došlo k nesprávnej technike jazdy vodičky M. M., keďže pred odbočením vľavo dostatočne nesledovala situáciu v cestnej premávke, avšak rovnako tak bolo príčinou dopravnej nehody aj nesprávna technika jazdy vodiča vozidla K. L., ktorý v úseku s najvyššou dovolenou rýchlosťou jazdy 50 km/h sa pohyboval s vozidlom skutočnou rýchlosťou jazdy cca 64 km/h až 70 km/h, následkom čoho bola skutočnosť, že nedokázal zabrániť dopravnej nehode.

57. Na pojednávaní vykonanom dňa 19.09.2024 znalci zotrvali na svojich záveroch uvedených v znaleckých posudkoch, pričom znalec Q. N. konštatoval, že aj ak by sa pohybovalo motorové vozidlo K. L. prípustnou rýchlosťou 50 km/h v obci došlo by k zrážke aj napriek tomu. Vzhľadom na hmotnosť vozidla K. L., jeho náklad a predpokladanú brzdnú dráhu, je nesporné, že pri menšej rýchlosti a očakávanej kratšej brzdnjej dráhe, by v dôsledku menšej rýchlosti v čase nárazu by nedošlo k takým tragickým následkom, aké nastali z dôvodu prekročenia rýchlosti vozidla K. L.. Uvedené závery vychádzajú z výpovede znalca Q. D. na pojednávaní dňa 19.09.2024, kde v bode 34. rozsudku sa uvádza, citujem „Znalec ďalej konštatoval, že vodič nákladného motorového vozidla K. L. vedel aké sú jeho jazdné vlastnosti, resp. aká je hmotnosť toho nákladu, ktorý preváža a v dôsledku toho má prispôbiť aj svoju rýchlosť jazdy.“

58. S poukazom na vyššie uvedené závery znaleckých posudkov, prednesené skutočnosti na pojednávaní zo strany znalcov má za to, že súd I. inštancie správne, citlivo a objektívne vyhodnotil určitú mieru porušenia pravidiel na úseku cestnej premávky jednak na strane vodičky M. M. a jednak na strane vodiča K. L.. Zároveň určenie zodpovednosti na nehode v pomere 50:50 zodpovedá závažnosti porušenia predpisov na strane vodičov motorových vozidiel.

59. Vo vzťahu k namietanému výroku č. III. o náhrade trov konania, žalobcovia v rade 1. až 4. poukazujú na Komentár k Civilnému sporovému poriadku - Wolters Kluwer: S. J., H. H., D. J. (druhé doplnené a prepracované vydanie) str. 255 „Najvyšší súd SR v uznesení z 23.februára 2011, sp. zn. 5 M Cdo 7/2010, uviedol, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je žalobca povinný v návrhu na začatie konania uviesť jeho požadovanú výšku. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé vždy od úvahy súdu.“

60. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesné neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti poukazujem napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/130/2017.

61. Má za to, že je namieste právo na priznanie plnej náhrady trov konania žalobcom v rade 1. až 4., a to aj v prípade ak boli žalobcovia v konaní úspešní čo do výšky len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.06.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvodu na ustúpenie od takého záveru.

62. S poukazom na hore uvedené skutočnosti má za to, že rozhodnutie súdu I. inštancie je vo všetkých jeho výrokoch zákonné a správne. Nemá žiadnu inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a taktiež vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení rozsudku podrobne a dôsledne uvádza argumenty a právne závery na základe ktorých dospel k zisteným skutkovým a právnym záverom. Z tohto dôvodu považuje odvolanie podané žalovaným v rade 2./ ako nedôvodné a preto ho navrhuje v celom rozsahu zamietnuť.

63. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný v 2. rade vyjadril listom zo dňa 20.01.2025, v ktorom uviedol:

64. Žalovaný v 2. rade trvá na podanom odvolaní proti rozsudku, vrátane jeho odôvodnenia.

65. Žalobcovia vo svojom vyjadrení „absolútne nesúhlasia s ospravedlnením prekročenia rýchlostí“ vodiča vozidla K. L. EČV: D. XXXXX p. J. v rozsahu o 13 km/h. Vodič mal v čase nehody 73 rokov a nemal platné psychologické vyšetrenie. Vozidlo K. L. bolo v čase nehody plne naložené, teda spomalil ho bolo v zásade náročnejšie ako bežné osobné motorové vozidlo.

66. Vo vzťahu k tomu žalovaný v 2. rade uvádza: Žalobcovia sa v podstate nevyjadrujú k odvolacej argumentácii žalovaného v 2. rade, ktorej podstatou bolo, že v napadnutom rozsudku absentuje preskúmateľné odôvodnenie záveru, že obidvaja účastníci zodpovedajú za spôsobenie dopravnej nehody právne v rozsahu 50 : 50, a nie napríklad v rozsahu 60 : 40 alebo 70 : 30. Namiesto toho sa žalobcovia vyjadrujú k skutočnostiam, ktoré sú z hľadiska príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou úplne nepodstatné a preukázateľne ani neboli príčinou dopravnej nehody, a síce veku vodiča p. J. a jeho psychickému stavu. V súvislosti s predmetnou nehodou boli vypracované tri rôzne znalecké posudky, pričom ani jeden z troch rôznych znalcov neoznačil za príčinu dopravnej nehody ani vek vodiča p. J., ani jeho psychický stav. Naopak, v znaleckých posudkoch sa uvádza: Vzhľadom na poznatky plynúce z technickej analýzy predložených podkladov, najmä obhliadky miesta dopravnej nehody, kamerového záznamu zachytávajúceho pohyb vozidiel v priebehu nehodového deja, je technicky preukázateľné tvrdenie, že vodič vozidla K. L. na pohyb vozidla M. M. začal reagovať v čase keď to začalo vchádzať na pravý okraj jazdného pruhu v ktorom on jazdil. Uvedenú reakciu vodiča vozidla K. L. pri technickom posudzovaní deja je dôvodné označiť ako včasnú. Vodič vozidla K. L. reagoval na vznik kolíznej situácie

z technického hľadiska včas, pričom po uplynutí reakčného času sa pokúsil zabrániť dopravnej nehode náhlou zmenou smeru jazdy vľavo a následne tiež intenzívnym brzdením, čo mu nie je možné z technického hľadiska vytýkať, pretože pri skutočnej rýchlosti jeho jazdy nemohol s vozidlom pri včasnej reakcii zastaviť pred koridorom pohybu vozidla M. M. a vyhýbacím manévrom poskytoval vodičke vozidla M. M. čas a priestor pre zabránenie dopravnej nehode. Vodič vozidla K. L. ev. č. D. pred zrážkou zvolil techniku jazdy a to brzdenie vozidla s priečnym premiestňovaním vľavo do protismerného jazdného pruhu ... Z technického hľadiska tejto techniky jazdy vodiča nie je čo vyčítať a túto je možné označiť za správnu. Všetci traja znalci sa v celom rozsahu zhodli v tom, že vodič reagoval na vytvorenie náhlej prekážky na ceste vozidlom vodičky M. M. včas a z technického hľadiska správne, čo by sa s veľkou pravdepodobnosťou nemohlo stať, ak by príčinou nehody bol jeho vek alebo psychický stav. Jediné, čo možno vodičovi vozidla K. L. vytýkať, je prekročenie najvyššej povolenej rýchlosti v rozsahu 13 – 15 km/h. Tvrdenie žalovaného v 2. rade uvedené v odvolaní, že nedanie prednosti v jazde bolo v tomto prípade z hľadiska príčinnej súvislosti oveľa závažnejším porušením pravidiel cestnej premávky a súčasne významnejšou príčinou ako prekročenie najvyššej povolenej rýchlosti v uvedenom rozsahu, nie je žiadnym „ospravedlnením prekročenia rýchlosti“, ako to nepravdivo uvádzajú žalobcovia vo svojom vyjadrení. Všetci traja znalci v podstate popisovali reakcie vodiča na fakt, že mu vodička Dacie Dokker vytvorila náhlu prekážku v jazde tým, že mu nedala prednosť a vošla mu s vozidlom priamo do jeho jazdnej dráhy. Ak by sa toto nestalo, tak by žiadna dopravná nehoda nebola, napriek tomu že vozidlo K. L. sa v čase pred dopravnou nehodou pohybovalo v kolóne podobne rýchlo idúcich vozidiel vyššou než najvyššou povolenou rýchlosťou. Zároveň sa všetci traja znalci zhodli v závere, že aj keby sa vozidlo K. L. pohybovalo najvyššou povolenou rýchlosťou, na vznik takejto prekážky by muselo reagovať, a to prudkým brzdením. Znalci sa rozchádzajú len v závere, či by za týchto okolností bolo vôbec možné zabrániť nehode alebo nie, pričom dvaja z troch znalcov dospeli k záveru, že nie. Preto žalovaný v 2. rade zotrváva na tom, že podiel vodičky M. M. na vzniku dopravnej nehody bol vyšší než 50 %. Ani jeden zo znaleckých posudkov sa zo zjavných dôvodov nezaoberal tým, čo by nastalo, ak by vodička M. M. dala prednosť vozidlu K. L. a nevošla mu priamo do jazdnej dráhy, pretože v takom prípade by sa nestalo vôbec nič, teda by žiadna dopravná nehoda nebola – vozidlá idúce po hlavnej ceste by plynule pokračovali tou istou rýchlosťou ďalej. Preto sa javí, aj keď nikto ani neospravedľuje ani nezľahčuje prekročenie rýchlosti v rozsahu 13 – 15 km / h, že hlavnou príčinou (v rozsahu podstatne viac než 50 %) dopravnej nehody bolo v tomto prípade nedanie prednosti v jazde, a nie rýchlosť vozidla K. L..

67. Žalobcovia v bodoch 4 až 6 poukazujú na vybrané vety zo znaleckých posudkov č. 70/2021 a 24/2022, ktoré sa týkajú zavinenia vozidla K. L. na dopravnej nehode. Vo vzťahu k tomu žalovaný v 2. rade uvádza: Podľa znaleckého posudku č. 24/2022 bola príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy vodičky vozidla M. M., ktorá pred odbočením vľavo dostatočne nesledovala situáciu v cestnej premávke a dopravné zariadenie, z čoho vyplynul jej kolízny vjazd do križovatky, následkom čoho bola skutočnosť, že z technického hľadiska nedala prednosť v jazde vodičovi vozidla K. L. vo vzťahu ku skutočnej rýchlosti jeho jazdy a tiež vo vzťahu k rýchlosti jazdy najvyššej dovolenej v predmetnom úseku, ako aj nesprávna technika jazdy vodiča vozidla K. L., ktorý sa v úseku s najvyššou dovolenou rýchlosťou jazdy 50 km/h pohyboval s vozidlom skutočnou rýchlosťou jazdy cca 64 až 70 km/h, následkom čoho bola skutočnosť, že nedokázal zabrániť dopravnej nehode. Podľa znaleckého posudku č. XX/XXXX ani v prípade, ak by sa vozidlo K. L. pohybovalo najvyššou dovolenou rýchlosťou, zrážke by nedokázalo zabrániť. Na základe vykonaných analýz priebehu nehodového deja je možné z technického hľadiska usúdiť, že vodička vozidla M. M. pohybom do križovatky z vedľajšej cesty, riadne označenej DZ, nedala prednosť vozidlu pohybujúcemu sa po hlavnej ceste, vytvorila pre vozidlo K. L. pohybujúce sa po hlavnej ceste prekážku náhlu z technického hľadiska, čo bolo príčinou vzniku dopravnej nehody. Len v znaleckom posudku č. 70/2021 nebola označená za príčinu dopravnej nehody technika jazdy vodičky M. M., čo znalec pri svojom výsluchu na pojednávaní odôvodnil tým, že vodička by nevytvorila prekážku v jazde vozidlu, ktoré by sa pohybovalo maximálnou povolenou rýchlosťou. Takéto vysvetlenie je absolútne neprijateľné, pretože v premávke sa prednosť v jazde dáva konkrétnemu vozidlu, ktoré sa po hlavnej ceste pohybuje určitou rýchlosťou, a nie fiktívnemu vozidlu, ktoré by sa malo pohybovať maximálnou povolenou rýchlosťou. Predsa aj vozidlu, ktoré ide po hlavnej ceste rýchlejšie než má, musí dať vodič pri vjazde z vedľajšej cesty prednosť, teda si počínať v súlade s § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke tak, aby ten, kto má prednosť v jazde, nemusel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy (aj keď je táto vyššia než maximálne povolená). Ako už bolo vyššie uvedené, všetci traja znalci sa zhodli na tom, že vodič vozidla K. L. musel na náhlu prekážku reagovať tak brzdením, ako aj zmenou smeru jazdy, teda mu vodička M. M. nedala prednosť v jazde. Ak žalobcovia vytýkajú, že vodič vozidla K. L. musel prispôsobiť svoje správanie tomu, že sa jednalo o veľké a ťažké vozidlo

– naložený domiešavač betónu, tak toto isté predsa platí aj z hľadiska správania vodičky M. M., ktorá musela pri vjazde z vedľajšej cesty na hlavnú rátať s tým, že sa po nej pohybuje domiešavač betónu, ktorému vjazdom vytvorí náhlu prekážku v jazde, a že tento bude mať aj vzhľadom na hmotnosť vozidla a jeho kinetickú energiu len obmedzené možnosti zabrániť dopravnej nehode.

68. Žalobcovia v bode 6 označujú záver súdu I. inštancie o tom, že miera zavinenia na strane vodičky Dacie Dokker bola v rozsahu 50 %, za správny. Súčasne v zostávajúcom texte svojho vyjadrenia namietajú tvrdenia žalovaného v 2. rade, že im mala byť z tohto dôvodu priznaná náhrada trov len v rozsahu procesného úspechu vo veci, keďže žaloba počítala s rozsahom zodpovednosti výlučne na strane vodiča vozidla K. L., a to v rozsahu 100 %. Žalobcovia poukazujú na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5 M Cdo 7/2010, podľa ktorého je žalobca pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy povinný uviesť jeho požadovanú výšku, táto je však plne závislá od úvahy súdu. Vo vzťahu k tomu žalovaný v 2. rade uvádza: Argumentácia žalobcov je zavádzajúca, pretože dôvodom zamietnutia žaloby v rozsahu 50 % v tomto prípade nebola skutočnosť, že by súd prvej inštancie dospel na základe voľnej úvahy k záveru, že výška nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom mala byť iná než je uvedená v žalobe, teda nenastala situácia, ktorú riešil dovolací súd v uznesení 5 M Cdo 7/2010. Súd priznal v podstate celú sumu náhrady nemajetkovej ujmy tak, ako bola uplatnená, lenže túto znížil o 50 % výlučne z dôvodov objektívnych – v dôsledku ním zistenej miery zodpovednosti vodičky M. M. za vznik dopravnej nehody. Jedná sa o úplne inú situáciu, pretože tento dôvod spočívajúci v spoluzavinení dopravnej nehody je objektívny a nemá nič spoločné s voľnou úvahou súdu vo vzťahu k posudzovaniu konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaný v 2. rade zastáva názor, že ak už žalobcovia pri podaní žaloby vychádzali z dokumentov nachádzajúcich sa v trestnom spise, tak nemali k týmto pristupovať selektívne a vybrať si len také, ktoré zdánlivo podporovali zavinenie len na strane p. J.. V trestnom spise sa predsa nachádzal aj znalecký posudok Q. C. Q. č. XX/XXXX, z ktorého vyplýva, že zavinenie bolo na strane obidvoch účastníkov dopravnej nehody, ako aj ďalšie vyjadrenia a dôkazy, ktoré súviseli s obhajobou p. J., z ktorých muselo byť žalobcom zrejmé, že p. J. svoju vinu v trestnom konaní popieral. Tým, že si žalobcovia z trestného spisu účelovo vybrali len jednostranne orientované dôkazy, ktoré priložili k podanej žalobe, hoci museli mať vedomosť že existujú dôkazy o spoluzavinení vodičky M. M. na dopravnej nehode, ktoré si aj súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní osvojil, tak tým žalobcovia porušili povinnosť vyplývajúcu z § 132 ods. 1 CSP pravdivo a úplne opísať rozhodujúce skutočnosti pre civilné sporové konanie, čo by sa okrem 50 % neúspechu vo veci samej malo prejavovať aj vo výroku o trovách. Nič nebránilo žalobcom už v podanej žalobe vychádzať z určitej miery spoluzavinenia na strane vodičky vozidla M. M. (žalobcovia v podanom odvolaní uvádzajú, že záver súdu prvej inštancie o 50 % zavinení na strane obidvoch účastníkov nehody považujú za správny, čo je v evidentnom rozpore s tým, že nimi podaná žaloba pôvodne uvádzala 100 % zavinenie na strane vodiča K. L. a 0 % zavinenie na strane vodičky M. M.). Ak žalobcovia pri podaní žaloby tvrdili, že žiadna zodpovednosť na strane vodičky neexistovala, a zároveň tento svoj názor nekorigovali ani vzhľadom na zjavne dôvodnú skutkovú a právnu argumentáciu žalovaného v 2. rade o spoluzavinení obidvoch vodičov na dopravnej nehode, tak potom žalobcovia musia znášať procesné dôsledky nepravdivosti svojich tvrdení, a to aj v podobe zníženého nároku na náhradu trov konania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný v 2. rade trvá na odvolacom návrhu, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zníži výšku žalobcom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, neprizná žiadnej z procesných strán náhradu trov konania, a zároveň prizná žalovanému v 2. rade náhradu trov odvolacieho konania.

69. Žalovaná v 1. rade sa k vyjadreniu žalobcov vyjadrila listom zo dňa 27.01.2025, v ktorom uviedla, že vo vyššie uvedenej právnej veci bolo žalovanej dňa 15.1.2025 doručené vyjadreniu žalobcov k odvolaniu žalovanej v 1. rade zo dňa 27.12.2024 (ďalej tiež len „vyjadrenie“), spolu s výzvou Okresného súdu Prešov, sp. zn.: 16C/7/2024 zo dňa 15.1.2025 (ďalej tiež len „výzva“), ktorou konajúci súd vyzval žalovanú v 1. rade na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalobcov. Žalovaná adresuje súdu toto vyjadrenie, ktoré odôvodňuje nasledovnými skutočnosťami:

70. Koncentrácia konania. Žalobcovia vo svojom vyjadrení namietajú, že by sa s ohľadom na aplikáciu koncentrácie konania podľa ust. § 153 a § 154 CSP, nemalo prihliadať na argumentáciu žalovanej v 1. rade uvedenú v jej odvolaní, a to že súd mal aplikovať ustanovenie § 431 OZ, a nie ust. § 427 OZ. Žalovaná v 1. rade namieta toto tvrdenie žalobcov v celom rozsahu a má za to, že nie je relevantné s ohľadom na okolnosti tohto prípadu.

71. Žalovaná v 1. rade zdôrazňuje, že použitie ust. § 427 OZ nebolo navrhované zo strany žalobcov, ako ani uvedené v rámci predbežného právneho posúdenia súdu prvej inštancie. Žalobcovia v Žalobe odvodzovali svoj nárok od ust. § 11, § 13 a § 420 OZ. Prvýkrát bola otázka použitia § 427 OZ nastolená až v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn.: 16C/7/2024 zo dňa 19.9.2024. Z tohto dôvodu nebolo možné reagovať na právne posúdenie súdu I. inštancie skôr ako v odvolaní.

72. Žalovaná v 1. rade taktiež v priebehu konania riadne namietala posúdenie okolností prípadu ako výlučnej zodpovednosti vodiča vozidla K. L. a následnej aktívnej vecnej legitímácie žalobcov. Žalovaná v 1. rade mala za to, že nie je možné vyvodzovať zodpovednosť za škodu z povinného zmluvného poistenia voči žalovanej v 1. rade v situácii, kedy prevažuje alebo je úplná vina na strane vodičky vozidla M. M., ktorá mala povinné zmluvné poistenie uzatvorené v poisťovni Allianz. Je nesporné, že v situácii, kedy žalovaná v 1. rade nemala vedomosť o miere zavinenia, ktorú konajúci súd pripíše vodičovi vozidla K. L., nebolo z jej strany možné vyjadriť sa k všetkým možným alternatívam, s ktorými mohol konajúci súd pri rozhodovaní vo veci samej pracovať, a to napríklad s posúdením 100 % zavinenia vodičky vozidla M. M., t.j. s nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, 50 % zavinenie vodičky, kedy by išlo o stret prevádzok v zmysle ust. § 431 OZ, žiadne zavinenie vodičky, či mnohé ďalšie scenáre. Žalovaná v 1. rade poukazuje na to, že jej procesnou povinnosťou nie je pracovať s každou možnou alternatívou, ku ktorej sa môže súd prikloniť, ale vecne a konkrétne sa vyjadriť k námietkam žalobcov a preukázať ich opak. Žalovaná v 1. rade zároveň poukazuje na to, že tieto tvrdenia sa netýkajú skutkových okolností prípadu, ani nejde o predloženie nových dôkazov v odvolacom konaní, ale ide len o reakciu na nesprávne právne posúdenie súdu I. inštancie, ktoré bolo známe až po vydaní rozhodnutia vo veci samej. Nie je teda možné uplatňovať koncentráciu konania na takto zákonne využité právo žalovanej na použitie opravného prostriedku voči rozhodnutiu súdu I. inštancie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

73. Krajský súd v Trnave sa napríklad explicitne vyjadril, že účinky sudcovskej koncentrácie konania by podľa jeho názoru nemali nastať predtým, než sa strany sporu dozvedia, ako súd na prejednávanej vec nazerá; jedine tak totiž môžu posúdiť, či sú nimi uplatnené prostriedky procesného útoku, resp. obrany dostatočné a správne (Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 26Co/186/2017 zo dňa 26.10.2018). Žalovaná v 1. rade na základe vyššie uvedených skutočností považuje námietku uplatnenia koncentrácie konania za nerelevantnú, nesprávnu a neopodstatnenú.

74. Vek a psychická spôsobilosť vodiča vozidla K. L.. Žalobcovia vo vyjadrení poukazovali na posúdenie miery zodpovednosti vodiča vozidla K. L., z dôvodu, že mal v čase vzniku nehody 73 rokov a nemal psychologické vyšetrenie pre vodiča motorového vozidla skupiny „C“ aktualizované v zákonom požadovanej lehote. Žalovaná v 1. rade na margo týchto tvrdení uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že by vek a psychická spôsobilosť vodiča vozidla K. L. mala akýkoľvek vplyv na okolnosti a vznik dopravnej nehody. V priebehu konania žalovaná v 1. rade riadne preukázala, že vodič vozidla K. L. bol psychicky spôsobilý na vedenie motorového vozidla K. L., a to na základe príslušného posúdenia jeho psychickej spôsobilosti po dopravnej nehode. Medzi údajnou psychickou nespôsobilosťou vodiča a škodovou udalosťou nebola preukázaná príčinná súvislosť. Ide teda o tvrdenia žalobcov, ktoré nie sú relevantné pre posúdenie okolností dopravnej nehody. Zároveň boli predmetom dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie tri rôzne znalecké posúdenia, ktoré zhodne konštatovali, že reakcia vodiča vozidla K. L. bola včasná, technicky správna, resp. taká, akú mu nemožno vyčítať z hľadiska reflexívneho konania, a neuvádzali žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že vek vodiča mal vplyv na jeho schopnosť viesť motorové vozidlo.

75. Solidarita žalovaných subjektov. Žalobcovia uvádzajú, že podľa ustálenej súdnej praxe sa plnenie viacerých žalovaných subjektov podľa zákona č. 381/2001 Z. z. priznáva v tom zmysle, že sa využíva formulácia v enunciiate rozhodnutia vo veci samej „v rozsahu plnenia jedným z o žalovaných zaniká povinnosť druhého žalovaného“. S týmto tvrdením žalobcov sa žalovaná v 1. rade čiastočne stotožňuje, avšak dopĺňa, že súd prvej inštancie okrem tejto formulácie, uviedol v enunciiate I. rozsudku tiež formuláciu o solidarite zväzkov žalovaných, a to nasledovne: „/.. Žalovaný v hrade a žalovaný v 2.rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v hrade sumu 20.000 eur, žalobcovi v 2.rade sumu 20.000 eur, žalobcovi v 3.rade sumu 5.000 eur a žalobcovi v 4.rade sumu 5.000 eur, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká povinnosť druhého zo žalovaných“. Súd I. inštancie teda nesporne spojil dve rôzne formy plnenia záväzku žalovanými subjektmi, a nepochybne preto rozsudok pôsobí zmätočne, je vecne nesprávny a nemôže obstať v súdnom prieskume v odvolacom konaní. Vo vzťahu k odôvodneniu neprípustnosti

solidarity žalovaného v1. rade a žalovaného v 2. rade, týmto odkazuje na znenie odvolania zo dňa 20.10.2024.

76. V ostatných otázkach týkajúcich sa odvolacích námietok, ako aj skutkových a právnych argumentácií popierajúcich opakujúce sa tvrdenia žalobcov vo vyjadrení, žalovaná v 1. rade v plnom rozsahu odkazuje na znenie odvolania zo dňa 20.10.2024, ako aj na svoje predchádzajúce písomné a ústne vyjadrenia v konaní.

77. Na základe vyššie uvedeného žalovaná v 1. rade navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Prešov v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu I. inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, alebo aby rozsudok Okresného súdu Prešov zmenil, a to tak, že žalobu žalobcov zamietne a zaviazá žalobcov nahradiť žalovanej v1. rade trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

78. K vyjadreniu žalovaného v 2. rade sa vyjadrili žalobcovia listom zo dňa 05.02.2025, v ktorom uviedli, že žalobcovia v rade 1. až 4. majú za to, že súd I. inštancie v danej veci vykonal rozsiahle potrebné dokazovanie na zistenie skutkového stavu a vo veci správne a zákonne rozhodol. Majú za to, že súd I. inštancie v rámci hodnotenia jednotlivých dôkazov, tieto správne vyhodnotil podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva zákon /Civilný sporový poriadok/.

79. Ak súd I. inštancie vyhodnotil mieru zodpovednosti zavinenia na strane vodičky M. M. a na strane vodiča K. L. v pomere 50:50, vychádzal z objektívne preukázaných skutočností, že každý z nich určitým spôsobom porušil pravidlá na úseku cestnej premávky. Aj keď samotní znalci potvrdili, že z hľadiska techniky I. J., vodiča vozidla K. L., nie je čo vyčítať, nesúhlasíme s tvrdením žalovaného v rade 2., že prekročenie povolenej rýchlosti v danom úseku v rozsahu 13-15 km/h, je v dennej premávke obvyklé a málokedy má samo o sebe za následok dopravnú nehodu.

80. Žalobcovia napriek skutočnosti, ktorú znalci potvrdili, že technike jazdy vodiča K. L. nie je čo vyčítať, majú zato, že v prípade jeho jazdy max. povolenou rýchlosťou a správnej techniky jazdy (včasného brzdenia) by bola nárazová rýchlosť značne nižšia, čo by pravdepodobne nemalo také tragické následky. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali aj na vek vodiča K. L. a jeho neplatné psychologické vyšetrenie. Žalobcovia majú za to, že pomer miery zavinenia nie je možné presne vypočítať matematickým vzorcom, je možné dospieť k jeho pomeru iba na základe úvahy vyhodnotenia jednotlivých dôkazov.

81. Vo vzťahu k namietanému výroku č. III. o náhrade trov konania, žalobcovia v rade 1. až 4. poukazujú na svoje predchádzajúce a „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesné neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti poukazujem napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/I 30/2017.

82. S poukazom na doposiaľ uvedené skutočnosti majú za to, že rozhodnutie súdu I. inštancie je vo všetkých jeho výrokoch zákonné a správne. Nemá žiadnu inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a taktiež vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Z tohto dôvodu považujú odvolanie podané žalovaným v rade 2./ ako nedôvodné a preto ho navrhujú v celom rozsahu zamietnuť.

83. V prípade úspechu v odvolacom konaní si uplatňujú náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o ktorých rozhodne samostatným uznesením súd I. inštancie.

84. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená strana konania, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie podľa § 355 ods. 1 (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté rozhodnutie v intenciách ust. § 379 a § 380 CSP.

85. Hoci odvolatelia napádali len výroky I. a III. rozsudku súdu I. inštancie, odvolací súd preskúmal odvolaním napádané rozhodnutie v celosti (všetky jeho výroky), keďže kritéria na priznanie výšky

nemajetkovej ujmy sú stanovené v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a jej konkrétna výška je vecou úvahy súdu, čím je naplnený dôvod na postup podľa § 379 písm. c) CSP.

86. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie vo vyššie naznačenom rozsahu a dospel k záveru, že odvolania žalovaných v 1. a 2. rade sú čiastočne dôvodné.

87. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu I. inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

88. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ust. § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojim dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

89. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a s predstavami strán sporu, ale z hľadiska odôvodnenia má spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), pričom strane sporu musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie v ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo strany sporu a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie, spĺňajúce garancie spravodlivosti.

90. V súlade s § 220 ods. 2 CSP, musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Také rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces.

91. Porušením práva na spravodlivý súdny proces je aj stav, keď v hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne alebo tým skôr, pokiaľ boli stranami sporu namietané, no napriek tomu ich súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť, či relevantnosť (4Cdo/102/2017). Pokiaľ by takto súdy postupovali, založili by tým nepreskúmateľnosť nimi vydaných rozhodnutí. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho ktorého rozhodnutia, nastávajú obdobné následky, ako tie, ktoré vedú k nezákonnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu; len náležité, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie naplnia – ako neoddeliteľná súčasť stanoveného postupu – ústavné kritériá vyplývajúce preň z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (I.ÚS 33/2012).

92. Odvolací súd považoval základ uplatneného nároku za daný a dôvodný. Výška priznaného nároku je z pohľadu odvolacieho súdu v rozhodnutí súdu I. inštancie nepreskúmateľná.

93. K otázke posúdenia priznanej nemajetkovej ujmy odvolací súd uvádza:

94. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov je osobitným druhom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Ide o zodpovednosť za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, ktorá spočíva v tom, že z tejto prevádzky vyplýva pre okolitý svet zdroj zvýšeného nebezpečenstva v súvislosti s činnosťou a pohybom dopravného prostriedku. Medzi osobitnou povahou prevádzky a spôsobenou škodou musí byť príčinná súvislosť. V danom prípade je preukazovaná doposiaľ vykonaným dokazovaním.

95. U prevádzkovateľa motorového vozidla je riziko znášania následkov zodpovednosti za škody spôsobené ich prevádzkou zmiernené tým, že každý prevádzkovateľ je zo zákona poistený pre prípad vzniku svojej zodpovednosti za škodu a to podľa zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení. V danom prípade bolo nesporne preukázané, že žalovaný v 2. rade, ktorý objektívne zodpovedá za škodu podľa ustanovenia § 427 a nasl. OZ, mal so žalovanou v 1. rade uzatvorenú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení. Pokiaľ ide o žalovaného v 1. rade, je zodpovedný za škodu nielen podľa ustanovení § 427 a nasl. OZ, ale aj za ujmu, ktorú utrpeli žalobcovia na osobnostných právach, lebo je potrebné pripustiť analogické použitie §§ 420 a nasl. OZ aj pri určení osoby zodpovednej za zásah do práva na ochranu osobnosti. V tejto súvislosti súd poukazuje napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/999/2007.

96. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve.

97. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) citovaného zákona, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

98. Podľa odseku 4 citovaného ustanovenia, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

99. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

100. Pri uplatňovaní nárokov z náhrady škody platí zásada, že poškodený musí uplatniť svoje právo voči tomu, kto za škodu zodpovedá, t. j. voči poistenému. Poisťovateľ plní poškodenému namiesto poisteného. Iba výnimočne má poškodený priame právo na náhradu škody voči poisťovateľovi a to, ak tak ustanovujú osobitné predpisy. Takýmto osobitným predpisom je Zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorý v § 15 stanovuje, že poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi. Poškodení tak môžu náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať od poisteného škodcu, alebo od poisťovateľa. Voľba je výlučne na oprávnenej osobe. Ide teda o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie proti dvom subjektom, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu. Proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecným právnym predpisom.

101. Podľa názoru odvolacieho súdu je pojem „škoda“ v zmysle zák. č. 381/2001 Z.z. potrebné vykladať extenzívne a eurokomformne tak, že zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život, spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov. Tu súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR z 5.12.2018 sp. zn. II. ÚS 695/2017, ktorý konštatoval, že Občiansky zákonník v § 442 pojem „škoda“ síce priamo nedefinuje, ale vymedzuje ju nepriamo a to tým spôsobom, že ustanovuje rozsah jej náhrady (nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk), pričom na

§ 442 nadväzujú ďalšie ustanovenia OZ, ktoré ďalej konkretizujú povahu nárokov na náhradu škody a rozsah ich náhrady. V tejto súvislosti je predovšetkým relevantné znenie ustanovenia § 444 OZ, z ktorého vyplýva, že pri škode na zdraví sa jednorázovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie spoločenského uplatnenia, teda zjavne nároky svojou povahou nehmotného charakteru, čo signalizuje, že Občiansky zákonník vo všeobecnej rovine v súvislosti používaním pojmu „škoda“ nerobí žiadny rozdiel medzi hmotnou (materiálnou) a nehmotnou (imateriálnou) škodou. Keďže Občiansky zákonník nie je konzistentný pri používaní pojmu „škoda“ a „ujma“, nemožno z tejto skutočnosti robiť ďalekosiahle závery v tom smere, že škodou je v zmysle občianskoprávnej úpravy len hmotná (materiálna) ujma. Z uvedeného potom vyplýva, že Občiansky zákonník významovo s pojmom „škoda“ nespája iba materiálnu škodu, čo v okolnostiach danej veci znamená, že z právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku, ani z právnej úpravy obsiahnutej v Zákone č. 381/2001 Z. z. nevyplýva nič, čo by bránilo takej interpretácii pojmu „škoda“, ktorý by v rámci svojho obsahu zahŕňal škodu majetkovú, ako aj škodu nemajetkovú.

102. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12 z 24.10.2013 sa právne predpisy členských štátov, ktoré sa týkajú poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám, obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

103. Pre posúdenie, či povinné zmluvné poistenie sa vzťahuje aj na náhradu nemajetkovej ujmy je podstatné, či vnútroštátne právo umožňuje priznať náhradu nemajetkovej ujmy pre pozostalé osoby bez ohľadu na to, či toto právo je upravené v ustanoveniach týkajúcich sa náhrady škody alebo v inej časti Občianskeho zákonníka. Vnútroštátne právo Slovenskej republiky umožňuje s poukazom na ustanovenie § 11 a 13 Občianskeho zákonníka priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy pozostalým osobám a za eurokomformný výklad možno považovať taký výklad pojmov náhrady škody, resp. škoda na zdraví, ktorá v sebe zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy.

104. Ak teda vnútroštátne právo umožňuje pozostalým po obeti dopravnej nehody požadovať náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy, náhrada tejto ujmy musí byť krytá povinným zmluvným poistením motorového vozidla. Poistenie zodpovednosti teda kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 OZ a pozostalí (ako poškodení) môžu tieto nároky v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. uplatniť priamo proti poisťovateľovi a to rovnako, ako všetky ostatné nároky s tým súvisiace.

105. Tu odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 646/2015 zo 16.12.2015, I. ÚS 474/2016 zo 17.8.2016 a rozhodnutie I. ÚS 206/2015 z 29.4.2015, ale aj ďalšie.

106. Súd poukazuje aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach, napríklad rozhodnutie 6Mcdo/1/2016 z 31.7.2017, ktorým najvyšší súd v obdobnej veci mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora SR zamietol. Najvyšší súd SR v uznesení 6Cdo/164/2018 z 28.2.2019 konštatoval, že vychádza z eurokomformného výkladu pojmu „škoda na zdraví“ upraveného v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z.z., ktorý je súladný s názorom Ústavného súdu SR prezentovaným v jeho uznesení sp. zn. I. ÚS 474/2016 zo 17.8.2016. Dospel, s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zohľadňujúc skutočnosť, že neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby bol vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, v súvislosti s ktorou vzniká zodpovednosť za spôsobené škody k záveru, že aj nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv pozostalých je predmetom povinného zmluvného poistenia v zmysle zák. č. 381/2001 Z.z. a že v spore o náhradu takejto ujmy je daná pasívna legitímácia poisťovne vykonávajúcej povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel. Na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-22/2012 z 24.10.2013 nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu a to sp. zn. 6Cdo/143/2017, 6Cdo 219/2019, 6Cdo/206/2017, 6Cdo/212/2017 a 8Cdo/6/2018. Z uvedeného je zrejmé, že právny názor k otázke pasívnej legitímácie poisťovne uvedený v rozhodnutiach najvyššieho súdu 4Cdo/168/2009, 4Cdo/139/2011 a 3Cdo/301/2012 bol neskoršou judikatúrou najvyššieho súdu prekonaný. V otázke vecnej pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej pozostalými obetmi dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla treba preto za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať vyššie uvedený právny názor prijatý neskoršou judikatúrou najvyššieho súdu.

107. K otázke pasívnej legitímácie poisťovne v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 uverejnené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 31.7.2017 sp. zn. 6Mcd0/1/2016 pod č. 61 s právnou vetou: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení, je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitímovaná“. Aj v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/95/2017 z 29.10.2018 v obdobnej prejednávanej veci najvyšší súd konštatuje, že označené rozhodnutie Európskeho súdneho dvora, Ústavného súdu SR, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Mcd0/1/2016, predstavujú ustálenú prax o riešení otázky pasívnej legitímácie žalovanej v 2. rade, od ktorej sa odvolací súd neodklonil. Touto ustálenou praxou bol prekonaný právny názor uvedený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 168/2009 a 3Cdo 301/2012.“

108. Vzhľadom na horeuvedené rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré konštatovali, že rozhodovaciu prax súdov v Slovenskej republike je potrebné považovať za ustálenú, pokiaľ ide o vecnú pasívnu legitímáciu poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obetí usmrtených pri dopravných nehodách, odvolací súd konštatuje, že nemal dôvod sa od tejto ustálenej rozhodovacej praxe odkloniť a vec uzatvoril tak, že čo do základu je nárok žalobcov opodstatnený voči obom žalovaným.

109. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu, odvolací súd uvádza, že výšku peňažného zadosťučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, ktorá však nemôže byť svojvoľou. Zákon ustanovuje súdu povinnosť prihliadnúť pritom na dve hľadiská a to tak na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to ako na strane žalobcov, tak aj na strane žalovaných. Určenie výšky peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkami spravodlivosti, pričom slovenský právny poriadok nepozná minimálnu ani maximálnu hranicu výšky finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 OZ musí mať súd preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa ustanovenia § 13 ods. 1 OZ a to najmä z hľadiska intenzity trvania a rozsahu nepriaznivých následkov.

110. V danom prípade nespochybniteľne došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov v tej najhoršej možnej intenzite, keď zásah nie je možné odčiniť len ospravedlnením, či prinavrátením do pôvodného stavu.

111. Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú v zmysle § 13 ods. 3 OZ taxatívne stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd pri svojom rozhodnutí vychádzať ex off. Sú to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Pritom závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania.

112. Všeobecne platí, že spôsob ochrany osobnosti musí byť primeraný povahe zásahu, pričom nutnosťou je stanoviť mieru závažnosti zásahu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencia závažnej ujmy. Treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie.

113. Samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnúť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila.

114. V prípade žalobcov nespochybniteľne vznikla nenapraviteľná ujma a to smrťou ich matky a dcéry, ktorú nie je možné odškodniť inak, ako priznaním nemajetkovej ujmy v peniazoch. Závažným spôsobom bolo dotknuté ich právo na súkromný a rodinný život, pričom je nespochybniteľné, že negatívny zásah do tejto osobnostnej sféry na nich pôsobil zraňujúco, vyvolal v nich rôzne emócie a to od smútku a žiaľu

za stratou blízkej osoby, až po zlosť a nenávisť voči tomu, kto im to spôsobil. Pri určení samotnej výšky je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že smrťou matky a dcéry žalobcov im bola spôsobená trvalá a neodstrániteľná ujma, pretože sa pretrhla väzba k ich najbližšiemu človeku.

115. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd vychádza nielen zo závažnosti ujmy spôsobenej žalobcom, ale aj z okolností pri ktorých k dopravnej nehode došlo.

116. Nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom slova zmysle ani nedá odškodniť a jej rozsah nemožno exaktne kvantifikovať a vyčíslieť. Kritériu primeranosti priznávanej peňažnej satisfakcie zodpovedá aplikácia tzv. „statusu obeť“ podľa čl. 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorú objasnil Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Scordino proti Taliansku i v rozhodnutí Stanková v. Slovenská republika. „Pokiaľ má náprava kompenzačný charakter, jej výška nemusí byť rovnaká, akú by priznal v porovnateľných prípadoch súd. Nesmie však byť zjavne neprimeraná okolnostiam prípadu, pričom pri posudzovaní tejto primeranosti je potrebné zohľadňovať aj životnú úroveň v danej krajine, a tiež to, či priznaná suma nevybočuje z právnej tradície v danej krajine, aj to, ako rýchlo sa jej sťažovateľ domohol.“ (JUDr. Andrea Erdősová, PhD., Krátke pojednanie o škodách, ujmach a ich náhradách vo svetle judikatúry súdov vnútroštátnych, českých, Súdneho dvora Európskej únie i Európskeho súdu pre ľudské práva). Ústavný súd Českej republiky konštatoval, že pri stanovení výšky relutárnej náhrady je nutné použiť princíp proporcionality tiež spôsobom, že všeobecné súdy porovnávajú čiastky tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch (sp. zn. I. ÚS 2844/14). Odvolací súd poukázal na sumy náhrady nemajetkovej ujmy priznané v rozsudkoch okresných a krajských súdov a závery autora JUDr. Roberta Šorla, PhD. uvedené v odbornom článku „Náhrada nemajetkovej ujmy (bolestné za smútok) pozostalého príbuzného, stav a východiská“ publikovanom v časopise Bulletin slovenskej advokácie č. 9/2017: Diverzita prístupov žalobcov je najmarkantnejšia v uplatnených sumách náhrady nemajetkovej ujmy. Prirodzene najpočetnejšie sú žaloby pozostalých, prevažne maloletých detí (33), ktoré si uplatnili náhrady od 100, 66, 50, 49, 33, 22, 10 až do 8 tisíc eur. Pozostalých 7 manželov si uplatnilo náhrady zhruba od 200, 100, 90, 83, 70, 40, 10 až do 8 tisíc eur. Manželom priznané náhrady sa pohybujú vo výškach od 100, 70, 50, 45, 40, 33, 26, 23, 22, 20, 10, 8, 6, 5 až do 4 tisíc eur. Náhrady priznané maloletým deťom sú od 100, 35, 23, 22, 15, 13, 10, 8, 6 až do 5 tisíc eur.

117. V posudzovanom prípade odvolací súd uvádza, že je potrebné postupovať tak, že v prvom rade vyčíslí súd I. inštancie výšku priznanej nemajetkovej ujmy s poukazom na vyššie uvedené právne závery. Individualizuje priznávanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy a následne po vymedzení percentuálneho spoluzavinenia zo strany neb. p. B. pomerne túto výšku bude krátiť v rozsahu jej spoluzavinenia.

118. V tomto smere poukazuje odvolací súd na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/77/2009 z 27.10.2010, podľa ktorého: „Správanie samej dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu sa stáva právne významným až pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorú výšku určuje súd podľa závažnosti ujmy a podľa okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Týmito okolnosťami sú nielen okolnosti na strane samotného škodcu (v preskúvanom prípade žalovaného), ale súčasne sú to aj okolnosti na strane dotknutej osoby (v preskúvanom prípade nebohého syna a brata žalobcov). V citovanom rozhodnutí Najvyšší súd uviedol: Občianskoprávna ochrana osobnosti fyzickej osoby prichádza do úvahy pri zásahoch do práv na ochranu osobnosti chránených všeobecným osobnostným právom, ktoré sú kvalifikované ako neoprávnené (protiprávne). Neoprávneným je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom (právnym poriadkom). Treba prisvedčiť správnosti záveru odvolacieho súdu, že na to, aby žalobcovia mohli byť úspešní pri uplatňovaní nároku na ochranu ich osobnosti podľa § 13 OZ v prípade, keď žalovaný neoprávnené (protiprávne) zasiahol do ich osobnostných práv zavinením dopravnej nehody, pri ktorej zahynul ich blízky príbuzný, nie je zásadne nutné, aby konanie samej dotknutej osoby (nebohého syna a brata žalobcov) muselo byť po právnej stránke bezzávadné. V súlade s citovaným § 13 ods. 1 OZ na to, aby oprávnená osoba (v preskúvanom prípade žalobcovia) mala právo domáhať sa ochrany osobnosti, sa vyžaduje, a zároveň stačí, aby išlo o neoprávnený (protiprávny) zásah do práv na ochranu osobnosti. V prípade existencie takéhoto neoprávneného zásahu ide potom o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie. Správanie samej dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu sa stáva právne významným až pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 OZ), ktorú výšku určuje súd podľa závažnosti ujmy a podľa okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Týmito okolnosťami sú nielen okolnosti na strane samotného škodcu (v preskúvanom prípade žalovaného),

ale súčasne sú to aj okolnosti na strane dotknutej osoby (v preskúvanom prípade nebohého syna a brata žalobcov), na ktoré okolnosti správne súdy nižších stupňov prihliadali. Zo spisu vyplýva, že žalovaný bol podľa § 224 ods. 1 a 2 TZ právoplatným trestným rozsudkom uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví syna a brata žalobcov, keď ako vodič spôsobil z nedbanlivosti dopravnú nehodu, následkom ktorej syn a brat žalobcov zahynul, ktorým výrokom rozhodnutia boli súdy nižších stupňov v tomto konaní viazané. Tým bola preukázaná zodpovednosť žalovaného za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcov, a to do práva na ich súkromný a rodinný život, ktorý bol smrťou ich blízkeho príbuzného natrvalo narušený. Uvedenú zodpovednosť správne súdy nižších stupňov posúdili ako objektívnu zodpovednosť, ktorá zodpovednosťou je zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie. Spoluzavinenie samotnej dotknutej osoby, ktoré bolo taktiež z dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom preukázané v preskúvanom prípade, má význam až pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 3 OZ, na ktorú okolnosť správne oba súdy nižších stupňov prihliadli popri prihliadnutí na závažnosť ujmy, ktorá žalobcom nepochybne vznikla. Súdy tak v preskúvanom prípade pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ správne prihliadli k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Nielen k podielu žalobcu, ale aj k podielu priamo dotknutej osoby na priebehu dopravnej nehody a jej následku. ...

119. Za dôvodnú preto považoval odvoláciu námietku žalovanej v 1., aj v 2. rade, ktoré poukazovali na nepreskúmateľnosť rozsudku súdu I. inštancie, pokiaľ zavinenie účastníkov dopravnej nehody hodnotil v pomere 50:50. Stručný záver a právnu úvahu obsahuje bod 56. odvolaním napádaného rozsudku, z ktorého však nie je možné zistiť presné skutočnosti, ako k tomuto záveru súd I. inštancie dospel. Pokiaľ súd I. inštancie dospel k záveru o spoluzavinení neb. p. B. a neb. p. J., vodičky M. M. a vodiča domiešavača K. pri vzájomnej zrážke v rozsahu 50:50, tieto svoje úvahy mal zodpovedajúcim spôsobom odôvodniť.

120. Na doplnenie odvolací súd uvádza: Povinnosti vodičov sú vymedzené v zákone č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

121. Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, vodič smie v obci jazdiť rýchlosťou najviac 50 km/h.

122. Podľa § 20 ods. 1 citovaného zákona, vodič, ktorý prichádza do križovatky po vedľajšej ceste označenou dopravnou značkou Daj prednosť v jazde alebo Stoj, daj prednosť v jazde, je povinný dať prednosť v jazde vozidlá a ostatným účastníkom cestnej premávky prichádzajúcim po hlavnej ceste, vrátane cyklistov idúcich súbežne s hlavnou cestou.

123. V § 137 citovaného zákona je potom vymedzené, ktoré porušenie pravidiel cestnej premávky je jej porušením závažným spôsobom. Kým pri prekročení rýchlosti v obci sa za závažné porušenie povinnosti pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom považuje v zmysle § 137 ods. 2 písm. d) až prekročenie rýchlosti jazdy vozidiel o 50 km/h, za porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa § 137 ods. 2 písm. j) sa za závažné porušenie pravidiel cestnej premávky považuje každé nedanie prednosti v jazde. Tieto skutočnosti priamo regulované zákonnou úpravou je potrebné, podľa názoru odvolacieho súdu, rovnako zohľadniť pri stanovení miery zavinenia obidvoch účastníkov dopravnej nehody v smere priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. V tomto smere považoval odvolací súd takto prezentovanú odvoláciu námietku žalovaného v 2. rade za dôvodnú.

124. Súd I. inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vypočítava vykonané dôkazy, medzi nimi aj znalecké dôkazy, resp. výsluchy znalcov. Tieto znalecké posudky však nijakým spôsobom nevyhodnotil, len konštatuje, čo znalci uvádzajú. Takýto postup súdu I. inštancie je zaťažený vadou nepreskúmateľnosti jeho rozhodnutia. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou žalovanej v 1. rade, že je potrebné vo veci vykonať kontrolné znalecké dokazovanie. Podľa názoru odvolacieho súdu sú tri zabezpečené znalecké posudky v konaní dostatočné, je potrebné vyhodnotiť na základe vykonaného znaleckého dokazovania závery týchto znaleckých posudkov a v rozhodnutí súdu I. inštancie riadne odôvodniť čo z týchto znaleckých posudkov súd I. inštancie považoval za preukázané, resp. ako sa s protichodnými závermi znalcov vysporiadal.

125. V tomto smere poukazuje odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/255/2021 z 24.03.2022, ktorého právna veta znie: Za najhospodárnejší postup pri predložení dvoch rozdielných znaleckých posudkov možno považovať taký, keď súd sa snaží odstrániť nejasnosti, nedostatky, prípadné námietky strán výsluchom znalca a položením doplňujúcich otázok. Pri hodnotení

súkromného znaleckého posudku súdom platia tie isté kritériá ako pri hodnotení znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca.

126. Ak súd pri rozdielnych záveroch znaleckých posudkov (vrátane súkromných) nezdôvodní svoje úvahy, z ktorých vychádzal a pre ktoré sa priklonil ku konkrétnemu znaleckému posudku, zaťaží svoje rozhodnutie vadou zmätočnosti, takéto rozhodnutie nemožno považovať za zákonné, splňujúce atribútu kladené na rozhodnutie súdu v zmysle § 220 ods. 2, resp. 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

127. Za nedôvodnú považoval námietku odvolateľky žalovanej v 1. rade, kde poukazovala na nesprávne právne posúdenie predmetnej veci, keď súd I. inštancie posudzoval vec podľa § 427 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade, keďže došlo k stretu prevádzok, správne právne posúdenie podľa odvolateľky v takejto situácii je použitie ust. § 431 Občianskeho zákonníka. K tomuto odvolací súd uvádza, že sa s touto odvolacou námietkou nestotožnil, právne posúdenie veci súdom I. inštancie je správne. Rozhodujúce podľa odvolacieho súdu v predmetnej veci je, o aký uplatnený nárok sa jedná v tomto prípade. Keďže bol v žalobnom petite uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, vychádza sa zo všeobecnej úpravy objektívnej zodpovednosti vymedzenej v cit. ustanovení § 427 Občianskeho zákonníka. V predmetnej veci nejde o vyporiadanie stretu prevádzok, ale o vyporiadanie samostatného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, v rámci ktorého sa pri určovaní jeho výšky zohľadní spoluzavinenie neb. p. B. na vzniknutej udalosti.

128. V tomto smere odvolací súd poukazuje mutatis mutandis aj na rozhodovaciu prax súdov. Podľa judikátu publikovaného pod R 70/1969 (rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSSR z 11. 4. 1969, 8 Cz 4/69.): „Ak nie je jeden z dvoch účastníkov stretu prevádzok prevádzkovateľom, neprichádza do úvahy vyporiadanie vzniknutej škody podľa § 431.“. V danom prípade účastníkom stretu bol nie priamo prevádzkovateľ motorového vozidla - obchodná spoločnosť žalovaná v II. rade, ale jej zamestnanec, ktorého poverila plnením pracovných úloh. Správne teda nastupuje objektívna zodpovednosť podľa § 427 OZ.

129. Pokiaľ žalovaná v 1. rade namietala I. výrok rozsudku súdu I. inštancie, kde je na plnenie zaviazaná solidárne, túto jej odvoláciu námietku považoval odvolací súd za dôvodnú. Podľa názoru súdu medzi žalovanými v 1. a 2. rade nejde o solidárnu zodpovednosť, pretože nároky u každého z nich vychádzajú z iného právneho základu. Zatiaľ čo nárok žalobcov voči žalovanému v 2. rade ako škodcovi má svoj základ v spôsobenej škode, nárok žalobcov voči žalovanej v 1. rade má základ v nároku na výplatu poistného plnenia voči poisťovateľovi podľa osobitného zákona (zákon 381/2001 Z. z.). Obdobne rozhodol aj KS v Prešove vo svojom rozsudku sp. zn. 8Co/135/2018. Rovnako tak vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 646/2015 - nesprávnosť rozhodnutia okresného súdu týkajúca sa uloženia povinnosti žalovaným v 1. a 2. rade zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy spoločne a nerozdielne. Rovnako tak zo záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Mcd0/1/2016 možno vyvodiť, že nejde u žalovaných v 1. a 2. rade o solidárny záväzok, keďže právny základ nároku voči každej z týchto osôb je iný. Preto správny výrok rozsudku súdu mal znieť, že zaplatením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

130. Nedôvodná bola odvolacia námietka žalovanej v 2. rade, pokiaľ namietala priznanú výšku náhrady trov konania, ktorá mala zohľadniť úspech strany žalobcov v konaní.

131. Odvolací súd dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky aj v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 konštatoval, že: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020.

132. To, že výška uplatňovanej nemajetkovej ujmy bola žalovaná žalobcami vyššie, ako bola súdom I. inštancie priznaná, nemá vplyv na výšku uplatňovaných a priznaných trov konania, pretože žalobcom súd priznáva plnú náhradu trov konania výlučne v prípade, pokiaľ boli čo do základu úspešný. Úspech žalobcov vo veci v prejednávanej veci bol v uznaní základu nároku. V tomto smere preto odvolacia námietka žalovanej v 2. rade, pokiaľ ide o nesprávne priznanú náhradu trov žalobcom v plnom rozsahu aj s poukazom na vyššie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo 77/2009 je nedôvodná.

133. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd zistil naplnenie dôvodov pre postup podľa § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, a teda rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, pretože súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

134. Pokiaľ prvoinštančný súd z tohto pohľadu vec neposudzoval, nevysporiadal sa so všetkými skutočnosťami, ktoré v priebehu konania vyšli najavo, resp. ním prijaté závery dostatočne neodôvodnil, odvolaciemu súdu neostávalo než jeho rozhodnutie ako predčasné zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

135. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ostatné odvolacie námietky neboli pre právne posúdenie veci podstatné.

136. V ďalšom konaní súd I. inštancie ustáli primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznanú žalobcom s poukazom na vyššie vymedzené kritériá. Určí pri stanovení výšky aj spoluzavinenie na strane nebohej p. B., svoje úvahy oprie o dokazovanie vykonané v predmetnej veci, pričom vyhodnotí vykonané dokazovanie, čo z jednotlivých dôkazov považoval za preukázané, ako sa vysporiadal s rozdielnymi závermi v jednotlivých znaleckých posudkoch a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodní tak, aby jeho úvahy boli preskúmateľné a jednotlivé jeho výroky aby boli odôvodnené. V novom rozhodnutí súd I. inštancie rozhodne takisto aj o náhrade trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania.

137. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).